

ž i v o t

j e

p e s

ž i v o t

j e

p e s

PSÍ VOJÁCI
MOŘSKÁ PANNA

ILUSTROVALA ANNA KRIŠTOFÍKOVÁ

věnováno

Filipu Toplovi,

člověku, který mi je již od puberty blízký svými texty, který byl jedním z inspirací k začátkům mé hry na klavír, která nyní vede k tvorbě vlastní hudby. A bez kterého by nemohla vzniknout tato kniha. Jeho hudba mě často doprovází i při mé umělecké tvorbě.

Jimu Morrisonovi, Královi ještěrů,

jehož texty, vystupování a životní styl mi od dětství dávaly pocit, kdo jsem a že žiju. Jim je láska mého života, která mi dala vztah k šamanům a indiánům.

Allenu Ginsbergovi,

jehož Kvílení jsem se učila nazpaměť a odříkávala před spaním místo počítání oveček.

Jacku Kerouacovi,

který mi dal vztah k přírodě a k přítomným momentům nejen v ní. Díky němuž jsem snila o spaní na plážích a v lesích, díky němuž mám slabost pro podivínství.

Alejandru Jodorowskymu,

který mě neustále nutí přemýšlet o poetických a psychomagických aktech, který mě nutí zamýšlet se nad tím, proč jsem jaká jsem, který mi dává odvahu.

Věnováno těm, bez kterých bych nebyla tím, kým nyní jsem,
bez kterých bych nenašla alespoň část sama sebe a nedělala co dělám,
bez kterých bych neprožila tolik momentů nalezení metafyzického aspirinu.

PSÍ VOJÁCI

Psí vojáci jsou bývalá česká hudební skupina, která vznikla v roce 1979 v Praze a zanikla smrtí Filipa Topola roku 2013. Filip Topol byl zpěvák a pianista kapely a zároveň její vůdčí osobnost. Jeho bratrem je spisovatel Jáchym Topol, se kterým Psí vojáci nahráli album a který v začátcích kapely spolupracoval na textech, v této knize je to skladba Vlčí sen. Jeho dědeček byl Karel Schulz, jehož dílem je známý historický román Kámen a bolest. Kapelu tedy založili v roce 1979 třináctiletí spolužáci na základní škole Filip Topol, David Skála, Jan Hazuka a postupem času patřila k nejdůležitějším uskupením českého undergroundu. Psí vojáci se stali velmi známými a oblíbenými a podnikali turné i mimo Českou republiku. Jejich koncerty vždy překypovaly energií a každý byl jedinečný. Název kapely převzali z knihy Malý velký muž od Thomase Bergera, kde se objevil válečný spolek indiánského kmene Šajenuů Psí vojáci.

MOŘSKÁ PANNA

Jmenuji se Anna Křištofíková a jsem začínající umělkyně s ambicemi dělat hudbu. Své první texty jsem začala psát asi ve 14 letech, aniž by mým cílem bylo skládat básně nebo dokonce hudební texty. Jen jsem se někam potřebovala vylívat během puberty a s tím spojených emocí. Nyní bych to nazvala automatickým psaním. Až v 15 letech mi jeden stejně starý člověk řekl, že tohle mé vylívání je jako báseň nějakého beatníka. To odstartovalo můj zájem o Allena Ginsberga, Jacka Kerouaca, Jima Morrisona, Filipa Topola a další, kteří mi podsunuli své myšlenky a ty postavily jakousi základovou desku, na které se začala rodit Mořská Panna, aniž bych to tehdy tušila. V 16 letech jsem si obarvila vlasy na modro a přátelé mi tak začali říkat. A nyní, když si úspěšně plním sen v rámci výtvarného umění, jsem se rozhodla začít zkoušet hudební počiny, díky čemuž vznikla tato kniha, která obsahuje část textů napsaných za účelem zhudebnění. Mořská Panna má být název mého hudebního projektu.

PSÍ VOJÁCI

K R U H Y

Kruhy pod molem

Kruhy ve vrbě

Kruhy v pěstích

Kruhy před očima

Kruhy jak vztekli psi

Svistot kruhů mezi tlapama

Tak mi pomoz rozplést ty kruhy

Tak už mi pomoz

rozetnout ty nekonečný kruhy

ŽILETKY

Když je moon v Utahu
chytáme se za hlavu
zalitý v olovu
únavou na hubu

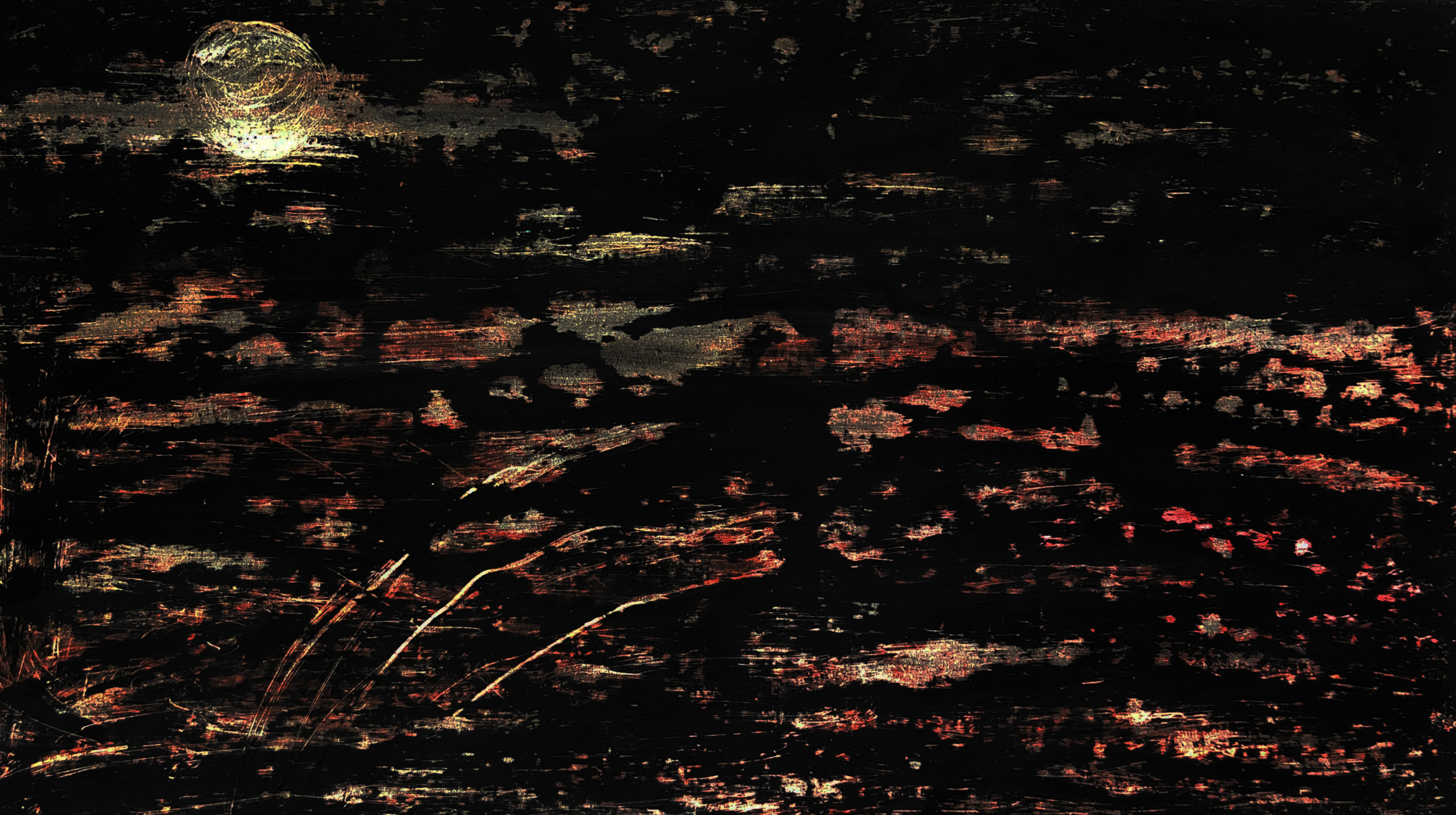
Pocity jak žiletky
žiletky mý baletky
a v pustým dni
pustý bradavky

Jedeme ve vlaku
a v podstatě furt
s peklem a andělem
než se nadějem

Žiletky na těle
žiletky v těle
žiletky ve vlasech
žiletky a jeden steh

Žiletky na těle
žiletky v těle
žiletky ve vlasech
žiletky a jeden steh

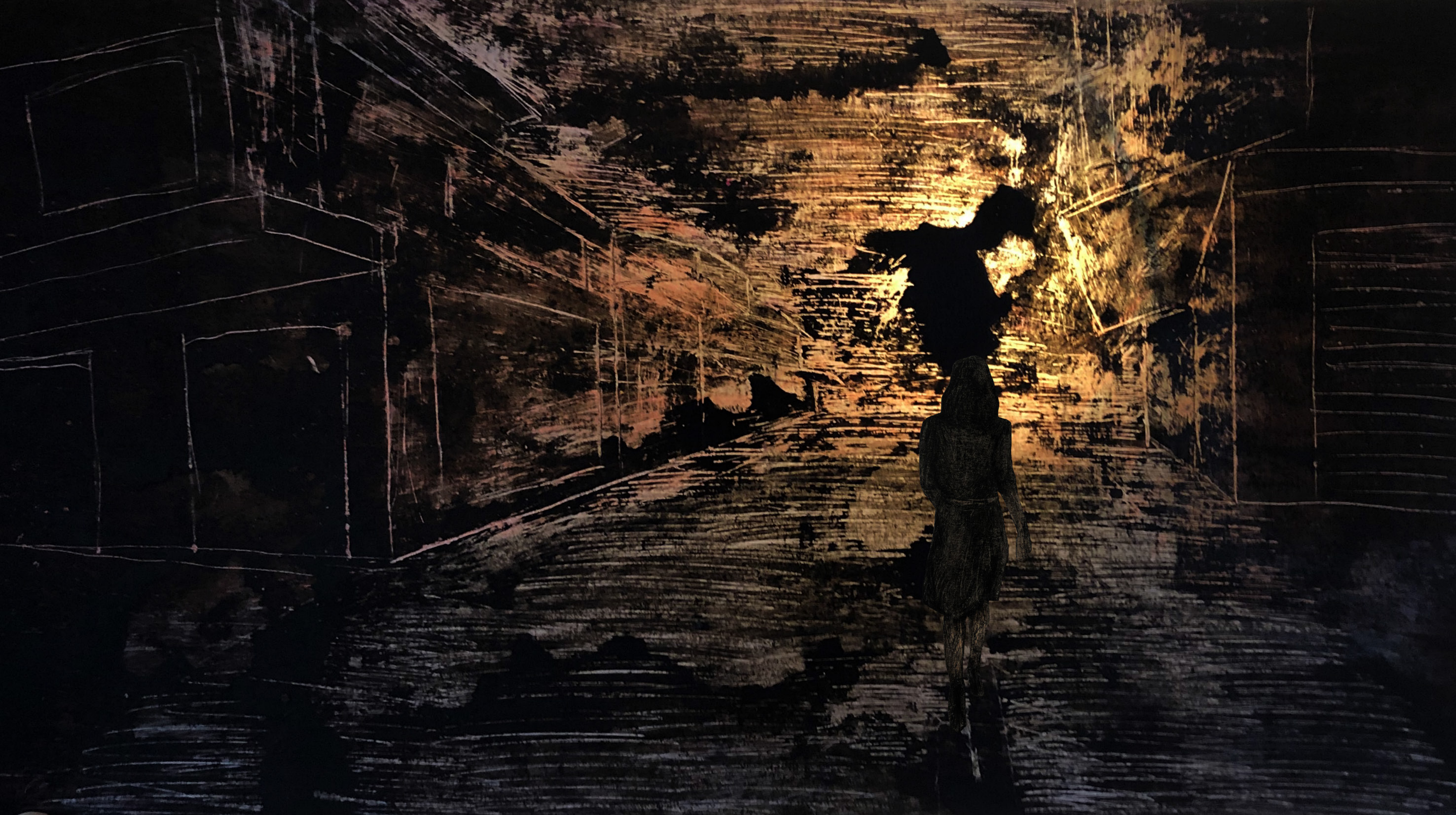
Žiletky na těle
žiletky v těle
žiletky ve vlasech
žiletky a jeden steh

JEN TAK SE PROJDI PO MĚSTĚ

Jen se tak projdi po městě
Podívej se támhle a pak támhle
Třeba si něco i kup
Jeď tramvají a dívej se
Dávej pozor kam šlapeš
Támhle maj párek v rohlíku
a vedle by sis mohla dát pivo
Ale radši tam nechod', fakt
neblbni, nechod' tam
Kdybys jela metrem
musíš si koupit lístek
a je tam průvan

Chod' si po tom městě
Plno sekáčů čeká jen na tebe
Kup si cigarety
Nebo di klidně do kina
ale hlavně, prosím tě,
hlavně se přitom všem
nevotáčej za sebe
Kdo ví co za tebou
chodí za příšery...

MYŠI V POLI

Ráno poledne večer
nebudem uhýbat
až bude jen trochu líp
zastavíme se na pláži

Ta pláž se vymyká
prostě popsat nejde
Sedneme si do písku
Počkáme ráno poledne večer

Nikdy jsme nežili co se s náma stane
dosud jsme nežili čas má svůj čas
Nebe jsme se ptali voda nic neřekla
stromy se schoulily myši v poli
V hlubokém údivu na sebe máváme
že ještě jsme že tu jsme

Ráno poledne večer
Mlýny samý mlýny
Až na pláži bez konce
všichni se nadechnem

Budeme se tisknout
až k okraji obzoru
tam si nás vezme
ráno poledne večer

Myši v poli
jsme jenom
myši v poli
Tak proč se furt divíme
že nás to bolí?

K R A S O B R U S L A Ě

Pořád vidím krasobruslaře
jak tetuje do ledu znaky
tajný vzkazy nebo klikiháky
ach jak by chtěl
aby tomu někdo rozuměl

Občas se mu povede
zachytit moře v spánku
a nebo zlomený ptáky na nebi
ale on by chtěl
aby si s ním někdo vyprávěl

Ta silueta na ledu
bruslí jako o život
a led pomalu a bez soucitu taje
až jednou provždy pohřbí
ty jeho srdceryvný jinotaje

VLČÍ SEN

Usnula. Třeba tam přišel, protože Psice nechce, abych týhle svý lásce řekl... a pistole, tlačila mě, vytáh jsem ji z bundy a dal za opasek... vůbec jsem nestál o to, aby sestřička věděla, kde ji tahám. V tý pistoli byl jen jeden náboj a ten... ten schovám.

Koukal jsem na hvězdy a do nich, zřídla chladu, nehybný oči na křídlech tvora, nebo otvory jinam. A pak jsem taky usnul. Byli jsme dost unavený.

Vyběhli jsme, Rakša radostí kňučela... já taky, urazili jsme zámek u klece a v zoologický to zachřestilo na celou poslední noc, jeden z nás urazil zámek úderem tlapy, řetěz pad a pak jsme běželi, běželi jsme po tvrdým umrzlým sněhu, lesem a přes hroudy a po kamenech, naše drápy cvakaly a my jsme se ani nestarali o svoje stopy, protože jsme běželi... pryč. Oči jí zářily jak uhlíky... někdy po mně chňapla, olízla mě... tam, kde jsem měl jizvu po obojku, lysinu na šíji, tam, kde mi už srst nenarostla... dotýkala se čumákem místa na žebrech, kam mě kdysi seknul ostnatý drát a kde kousky drátu zůstaly, zarostly... já po ní taky chňapal, měla jizvy uvnitř...

drezura, tam ji učili panáčkovat a dělat pac a točit kukadlami a špulit rtíky, tam jí nasazovali mašle i kostýmky, aby z ní byla hodná holčička, způsobná ženička... pořád v pozoru, něco jako sněhulák, ale sexy... tam mý sestřičce ukázali, jak hejbat zadkem, když se šéfíkům zachce... za prachy na byt, jídlo a šminky žít mezi idioty až do smrti... a energii spotřebovat na nauku, kdy dělat úch a ách, když zasraný šéfové sdělují pravdu... ale teď jsme běželi... a naší stopou byl rychlejší zmrzlej dech, kterej padal mezi tesákama... moje milá byla varana i ljuvena a uměla seknout drápem i jazykem a já se taky snažil... učili jsme se od sebe, co je dobrý pro toho druhýho, a to posilovalo každýho z nás, sebe samýho... běželi jsme a zem se pod námi otáčela a běželi jsme podél hrobů a skákali přes ně, vyhýbali se kostem i skelným pohledům a pohledům prázdných důlků... vlčích lebek...

a vyhli jsme se pastem a lapačkám, měli jsme za sebou zkušenost... padajících kůlů i otráveného masa... prošli jsme bez úhony územím zrzavý smečky... a potkali jsme i poslední bílé vlky a ti byli zkroucení nemocí... a velcí černí vlci nás štvali ale my jsme jim unikli... my, šedí vlci z Karpat měli jsme s nima odvěkou válku, divili se, že utíkáme, a naprázdno klapali čelistma, tušili, že na ně taky dojde, že přiletí vrtulníky... běželi jsme bok po boku a naše těla se dotýkala... běželi jsme po zemi, která se otáčela, a vítr nám svištěl v uších jak nářek nad každou mrtvou smečkou... a snad jsme cvakáním drápů po cestě pohyb země zrychlovali... běželi jsme po zemi, masovém hrobu, běželi jsme pryč... pryč odsud... a pak... ale pak jsme stáli nad posledním útesem, nad hlubinou, a zbývalo jen skočit a ponořit se do té plochy, tam všechno začalo... hlubina pod námi se leskla jak zrcadlo a Rakša, moje sestra, s vyplazeným jazykem couvla a z hrdla se jí ozvalo zavrčení, temný a zuřivý...

Akéla ji št'ouch čumákem do boku, ale ona ho sekla... jsme tady... pojd', sestro, tam už nemůžem bejt, tam ne... pojd', skočíme... poletíme, budem už jen spolu... ale Rakša se otočila a běžela zpátky... vlk stál nad hlubinou, zaváhal, ale jen na okamžik... běžel za ní... Rakša byla ve stráni, našla tam díru a zůstala v ní... a Akéla nechápal, nevěděl nic... zůstal venku sám... z díry v zemi se ozývalo jen vrčení... ona ho varovala... a pak bylo ticho... Akéla zůstal sám... a to nemělo smysl, mohl by sám se vrátit k útesu... a letět... ale to nemělo smysl... vyl, byl jen s měsícem a ten mu rozšílel nervy, Akéla se neměl o koho opřít... vběh do lesa a zabil první zvíře, které zvěřil... donesl ho k díře...

Rakša maso vtáhla dovnitř... dny šly a Akéla šílel smutkem... ta samota, kus od srázu, a ta zrada... nevěděl nic... a pak viděl Rakšu, vyšla ven a unaveně se vlekla, okolo ní tvorové... sáli z ní její život, brali si ho... Akéla zaútočil... ale Rakša věděla, čekala to... srazila ho, otočil se k ní nechráněným břichem a nastavil šíji, krční tepnu, bylo mu už všechno jedno... ale ona neporušila pravidla... vrátila se k těm tvorům... Akéla zůstal s měsícem, ale teď už věděl... a byl jinak.

Co řveš, proboha, co řveš? Ty neumíš spát, řekla Černá. Ne, neumíš. Buď skřípeš zubama, ale teď si i řval!

BAJKA

Nad vodami se vznášel. Se vznášel, vznášel a vznášel. Pod ním se vznášely čtyři země. Každá byla spojená prknem. Dlouhým, vonícím jen trošku skořicí.

LÁVKY SE NEVZNÁŠELY.

Blízko čtvrté země se lávky křižovaly. Svítilo tam světýlko – na něčem zcela nejasném – připomínalo to zkamenělou svou.

První Země: koník se vzbudil, pohodil hlavou, otevřel levé oko a zadíval se na Měsíc, kdybyste se podívali do jeho levého oka, viděli byste Měsíc. Hřívá hladila, tělo se třáslo, boky se chvěly, zašvihal ocasem a trhnul hlavou, řetěz se přetrhl, koník se vzepjal na zadní a vykop dveře a běžel. Skotačil a i když měl strašnou chuť na mladé větvičky – běžel. Růžová morda koníka v záři Měsíce brilantěla. Koník je statečný a běží.

Druhá Země: To byla pustá země. Nic a nic a nic. Vítr se choulil, byl rozmrzlý a nešťastný. Nelíbilo se mu. Povál si sám se sebou a pak mu to došlo. Vztyčil se a vyrazil.

Třetí Země: On si přeležel v noci tlapku a bylo mu mizerně. Zívnuł. Chtěl eště spát, ale byla zima. Dal si tlapku přes čumák a chvíli ležel. Vstal a zíval, pohled se odrážel od Měsíce, chodil, nevěděl, pak zavětril. Byl to krásný pes. Silný, hustá srst, zuby jako malé rybky v rychlé studené vodě. Pak zaštěkal a vyrazil na krásných nohou, jazyk ven a oči upřené.

Běželi. Letěli. Křičeli.

Dychtivost sama.

Setkali se na křižovatce lávek, kousek od čtvrté země. Dívali se na sebe, byli trochu udýchaní a chvíli se očekáváním.

Koník: „Dobrý den.“

Vítr: „To...“

Pes: „No já...“

A snášel se, snášel a snášel a pak se snesl z hluboké modři nádherným obloukem Krahujec: „Co blbnete, musíte to najít.“

Koník, Vítr, Pes: „My víme.“

A přeběhli všichni tři do čtvrté země.

BYL TO HNUSNEJ KRAJ!

Měli hledat zub posledního z lidí. Našli ho. Koník ho vyhrábl kopytem, Pes ho vyčenichal a Vítr kolem nich hrál hudbu. Krahuje kroužil. Na všech se leskl Měsíc. Kapalo to jako voda.

„Co teď? Bojím se,“ řekl Koník.

A Vítr: „Já bych radši...“

A Pes: „Jsem s váma.“

Krahujec zakroužil, odlesk Měsíce v oku a řekl:

„Dotkněte se toho zubu“ a zasmál se.

Koník zahrabal kopytem, Vítr znehybněl, Pes vycenil zuby a pak se ho dotkli.

UMŘELI.

Všude, ale opravdu všude, hrála hudba, krásná hudba, a Krahujec odlétal, až z něj zbyla jen malinká tečka, aby se mohl opět vznášet nad Vodami.

MOŘSKÁ PANNA

H A D

Pod mlčivým jazykem pouštního hada – vržena
do stínu - skláním se k modlitbě ke Slunci
K modlitbě za pravdu, za tu pravdu největší
Za tu, kterou chce každý jen svojí existencí
Skláním svou hlavu k rozpálenému písku
Rozpálen pouštním Sluncem
Vidím Sluneční soustavu nad jazykem hada
Chci ho políbit
Chci políbit toho hada
A žádat ho
O zkoušku Největšího Strachu
O možnost Největšího Vysvobození
Chci se nechat líbat na břehu Oceánu
A žádat
Ó velký, nechte to fádni štěstí a slezte z vrcholu
Nirvána je dočasná, skončila už dávno

VÝLET

Nořit se do Atona náruče chtělo by to častěj
Zmenšit svý tělo do velikosti popelčina oříšku taktěž
A v pralese jeho bradavky postavit si menší stan
Časem přijít na to jak sestrojít i hippísáckej karavan
Kdyby tam existoval čas vydat se na třídenní projížďku
Ale protože žádněj není udělat si kdejakou zajížd'ku

Na jedný v plešatý poušti na nejvyšším bodu
Mezi zaříkavači z jeho hlavy nepotřebovat vodu
Štírův osten místo buchny si píchnout
On by moc dobře věděl co mi tam má míchnout
Vykopat si tam díru a nakouknout do věhlasného Atona duše
Konečně zblízka se podívat jak tam osvícení opia zvedají číše
Tuhle vykopanou díru ale nechat si jako hrob na potom
Ještě pár míst chybí do transformace v dokonalej atom

Na druhou zajížd'ku počkat až Aton usne venku za deště
A doufat, že ráno v jeho pupíku zůstane jezero ještě
Smočit si dlaně a tohodle nočního deště teplotu okusit
Skočit tam celá a nechat si hlavu klepety krabů podepřít
Stáhnout se jimi do hlubin výparů Atonovy kůže
Dovolit jim připravit si v podvodním squatu lože
Zjistit že přípravy spaní byly zcela zbytečný
Krabi předali mi nějaký chápání v noci propařený

Třetí zajížd'ku namířit výš přes krk k údolí a hoře
U nosu a úst dechu Atonových múz očekávat moře
Proletět se výdechem a s přičichnutím uletět ještě dál
Při každém dopadnutí cítit ten blažený plyn co mě ovál
Po odpočinku projít se údolím Atonových rtů
Ujistit se že tu na mě trpělivě čeká motýl mých snů
Proletět se a cestou ještě jednou přičichnout Atonova dechu
Na zemi si posbírat všechno zapomenutý z údolního mechu

Zbývá poslední zajížd'ka zpátky k hrobu na nejvyšší bod
Stoupnout si na poslední do konce zbývající schod
Rozevřít ruce a nadechnout se se štírem na rameni
Slyšet pod sebou pomalu zrychlující se padání kamení
Přijmout poslední vzpomínku že stále dýši
Zaklonit se a do ruky chytit osvícených opia číši

NÁPRAVA OSOBNOSTI

Někdy vezmi svůj mozek na výlet doprostřed vyprahlé pouště,
vyřízni si ho z těla a nech ho tam v klidu tak měsíc nebo pět.

Po nějaké době začne prosit, ať vezmeš ho zpátky, že cítí se suše,
ale ty budeš vědět, že to chvíli potrvá, než bude čas ho vzít zpět.

Po trochu delší době mu dojde myšlenka pravého humanismu
a pomaličku začne se vzdalovat od neviditelných pastí civilizace.

Snad by mělo přijít i to tolik očekávané tíhnutí k dětskému eidetismu
a ty přivítáš ho s otevřenou náručí v očekávání halucinace lidské vesnice.

KAŽDODENNÍ TRAGÉDIE

Neuvědomit si nezaručitelnou vyhnutelnost tragédie,
jít vstříc všemu a všem a čekat na přítomnosti prémie.
To je ono! říkáme si. Dej mi víc, živote, dej mi víc. . .
A tak jít dál a dál vstříc. . .
A nemyslet, co se stane, když tomu půjdu naproti.
Živote, dej mi to, dej mi to svý TO,
dej mi dotknout se dokonalosti.

A tak věříc v dotek své nedotknuté dokonalosti,
vydala jsem se tam se stínem naivnosti.

Na cestě tam měla jsem pocit absolutní pravdivosti,
celé mé já odproštěné od zbytečné racionality.
Jsem na dosah odpovědi, na niž neznám otázku
a nevím, co tohle hledání znamená dát v sázku.

Co by znamenalo to najít? Není moc brzy?
Náhlé pochybnosti ve mně něco zamrzly...
Ledová absolutní pravdivost napraskla,
můj naivní sprint vstříc jsem zpomalila,
zaplavil mě agresivní pocit náhlé ztráty,
je to pryč, je to pryč dotek mé nedotknutelné dokonalosti...

Něco mě chytilo za nohu a teď to leze vzhůru,
Přiškrtilo to mé zápěstí a zvedá ho pro blížící se stvůru.
Už ji vidím, opět se shledáváme...
Z dálky volá: Ale, ale, co to tady máme?

Večerní uvědomění si nezaručitelné vyhnutelnosti tragédie,
Ráno vzhůru do nového hledání mé dokonalé euforie.
Zapomenout na všechno, co se dnes v noci stalo,
jako sen na hraně zapomenutí mě to opět minulo.

SUCHÁ JEHLA

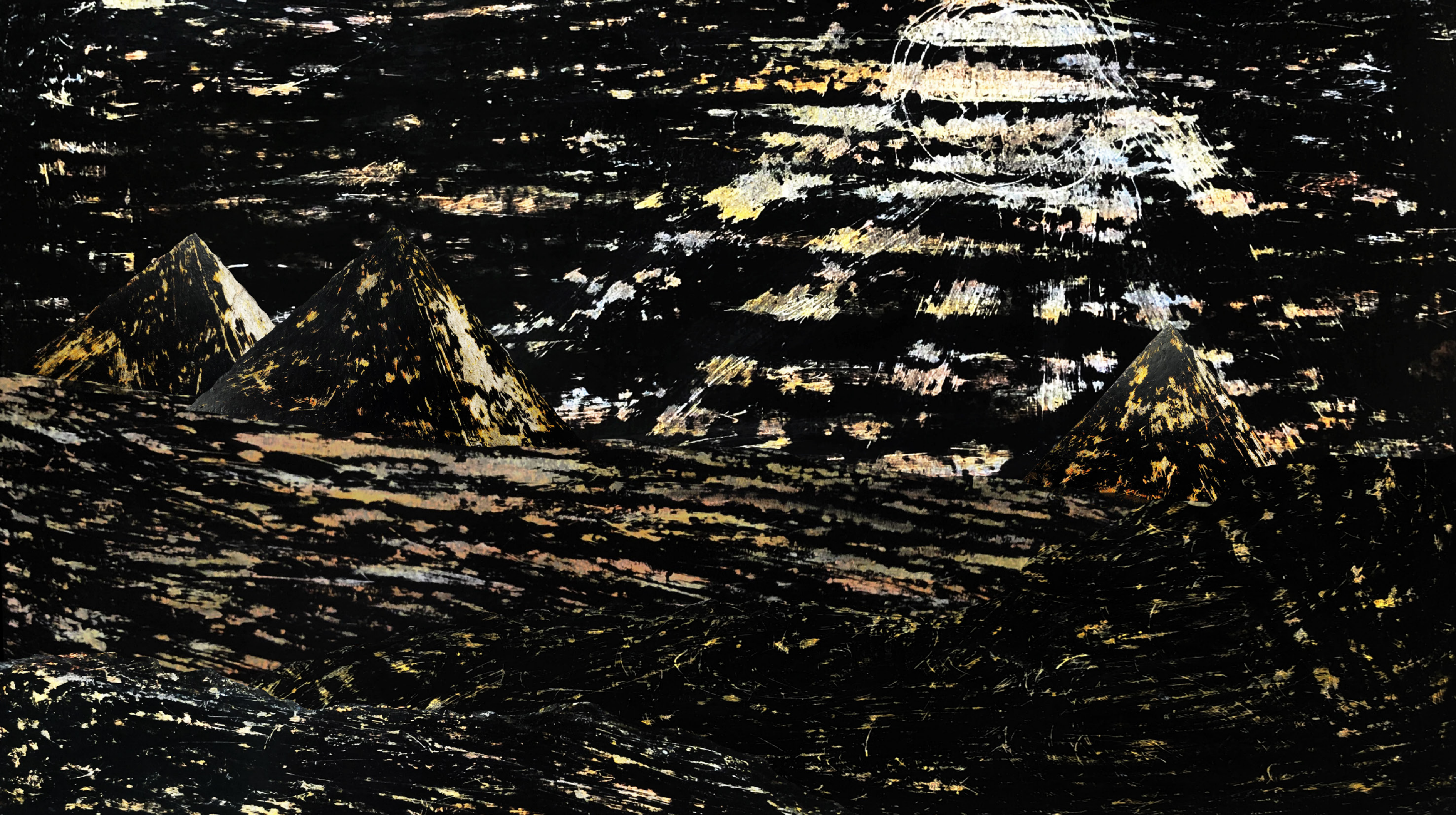
Když mi bylo šest, podrobila jsem své dvě nejnadanější mozkové buňky zkoušce
Opustit tělo, zvýšit mozkovou kapacitu a najít suchou jehlu ve ztracený hloubce
Spoléhal jsem na svůj výběr a bez dalších pravidel nechala je jít k prvnímu místu
Správnou cestu však zvolily moc brzy a bez nutných zkušeností došly k alchymisty hnízdu
Ptali se na suchou jehlu a kde ji najít, špatně ale kladly otázky a k odchodu přijmuly gesto
Poté zkusily vydat se vlevo, neboť začalo se stmívat a okouzlilo je neonově svítící město

Pár dní poznávali tohle místo plné rozvířených těl a snadných uspokojujících zábav
Že poznaly vše, pro co šly poznávat, už po těchto pár dnech myslely si bez obav
Zkusily koks, zkoušely všechny substance, které jim nabízelo město zdánlivě krásné
Dokonce porušily pravidlo a rozešly se, když objevilo se tělo obzvlášť rozverné
Po pocitu viny vzpomněly si na svůj původ a rozhodly tentokrát vpravo se vydat
Až došly k zahradním vrátkům vybízejícím ke vstupu a nové poznání rozhodli se přivítat

První den v zahradě soustředěně poslouchaly učení Epikúrovo, zvavého nositelem světla
Mezi myšlenkami o existenci bohů, strastích a slastích, okouzleny tím, kam je cesta dovedla
Druhý den cestou do blažené zahrady potkaly bytost v kápi volající na ně zpoza rohu
Že prý má něco, s čím dostanou pocit pravdy, koncentraci odpovědí bez dlouhého slohu
Vzaly si tedy každá do úst malý papírek a s přestávkami pokračovaly v cestě do zahrady
Otevřely vrátka a chystaly se soustředit, ale spíš si užívaly dyethylamidu nadvlády
Epikúros dále učil a ony v syntetické slasti
Stěží vnímaly jeho slova o cestě skrze askezi
Proto rozhodly se, že prozatím opustí tuto zahradu rozkoše
a vpustí do poznání trochu další progrese

Díky získané intuici neodbočovaly, šly rovně a s pískem pod nohama dorazily k novému cíli
Uviděly město, jiné než to neonové, s východem slunce tak krásné, jako by právě snily
Probouzející se Slunce radující se na horizontu natahovat začalo po nich své paprsky
Po dlouhé prochozené noci beze spánku každá rychle přijala Atonův paprsek přátelsky
Aton pevně objal obě buňky a ony začaly rozpouštět se v jeho žhavé záři
Viděly jen světlo ozařující jejich oči a jednotnou myšlenku, že suchá jehla brzy dorazí
Utápěly se v tanci Slunce na horizontu jako šamani u ohně a zpívaly Achnatonův chvalozpěv
Najednou cosi zablesklo se v dáli a kolem sebe pocit'ovaly stále zrychlující se chvěv
Rychlostí světla protnula jehla obě rozpouštějící se těla, avšak vyklouzla ven bez krve kapky
Neměla je totiž oslabit, ale připravit na Anupův podsvětní soud, aby vrátit mohly se zpátky

Získanými zkušenostmi a spojením jehlou dosáhly váhy podsvětního peří snadno
Jako jedna ozářená bytost vrátily se v noci zpět do mého mozku pokradmo
S východem slunce začala i ona bytost zářit a já věděla, že buňky splnily svůj úkol
Po mé chvilce pýchy však dostaly úkol další, a to vyplnit září celý mozku prostor
A tak začaly vyprávět o své cestě ostatním buňkám a učit je, čemu se naučily
A dodnes směřují mé rozhodnutí, z tíhnutí k dětskému eidetismu jakoby živý byly

?

Plavidlem vesmírných múz,
na projížďku je čas
a ráno čekám tvůj obličej
v korunách mořských řas.
Pohlí tě nebo vyzdvihnou?

STEPNÍ DUCH MOMENTU

A já se probudila.

Je tma, ležím na zádech, koukám nahoru a vidím sebe.
Koukáme na sebe a čekáme, co si řeknem.
Ona mlčí, rychle dýchá a snad neví, co mi říct.
Tak čekáme a mlčíme a dýcháme a vlajeme.

Ale potom říká, že naše vlasy by mohly být to nebe.
Že pěnou u zrodu mořských vln nás odvede.
Potom se chvíli se zamyslela... a zakřičela:
Běž, běž, utíkej, UTEČ a najdi to pro nás obě!
Rychle se zvedám a aniž bych se oblékla,
sbíhám schody a běžím kolem domu,
běžím vstříc tomu čekajícímu všemu.

Běžím.

A koukám kolem.

Rozhlížím se.

Běžím.

Běžím polní cestou do nedalekého lesa na obzoru.
Rozmýšlím se, jestli vstoupit, nevím, co by to znamenalo.
Ale ráda bych měla tento akt ve svých vzpomínkách
a tak běžím dál do lesa ozářeného úplňkem a hvězdama.
Cítím hlinu na chodidlech, slyším jen svůj dech,
najednou ale zakopávám a k zemi rychle padám.

Oči koukaj.
Já taky.
Je to mlok!
Sáhl na mě?

Mlok pomalu odtahuje svoji nohu z mýho čela.
Oči pořád upřený, moje taky.
Sleduje mě, co se mnou dělá dotek jeho slizký kůže.
Něco do mě napustil, vím to, je mi divně.
Mloku, mloku, ty mě zas nutíš běžet dál.
A tak jako bych se rozpouštěla, zase se zvedám...

Necítím nohy, vítr sviští kolem uší, je to ono?
Konec temného lesa, přede mnou světlo, nevidím.
Vyschlý rybník, škrtám sirkou, zuby se blýsknou, co je to?
Je to duch, dýchá na mě úlek ducha světlem. Cítím to.

Dal mi to a já nevím co, on mi to dal! Dal!
Rozbíhám se přes celý rybník bosa v bahně.
Je to ono? Je to ono? Jó, je to ono!
Vítr sviští a necítím zimu, duch běží po mém boku.
Poběž, poběž se mnou pořád, už napořád!
Běžíme a mizí všechno, co kdy bylo trnem v mém oku.

A tak jsem to měla, měla jsem věčnost a svýho ducha.
Už vím, že je to skutečný tam v lese na dně vyschlého rybníka.
Vracím se tam a cestou se přátelím s jedovatými mloky,
žádnou noc už nepochybuju, kam směřovat svoje kroky.

obsah

PSÍ VOJÁCI

Kruhy

Žiletky

Jen tak se projdi po městě

Myši v poli

Krasobruslař

Vlčí sen (text Jáchym Topol)

Bajka

MOŘSKÁ PANNA

Had

Výlet

Náprava osobnosti

Každodenní tragédie

Suchá jehla

?

Stepní duch momentu

Bakalářská práce

Autorská kniha na vlastní téma

ŽIVOT JE PES

Anna Krištofiková

Vedoucí práce: MgA. Mgr. Petra Soukupová

Obor: Kniha a tvarování papíru

FDULS ZČU v Plzni

2021